

Arrest

nr. 278 757 van 17 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 3 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam samen met haar echtgenoot en minderjarige kinderen op 12 augustus 2021 toe op het Belgische grondgebied vanuit Italië.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt stelde op 30 september 2021 aankomstverklaringen (bijlagen 3) op waarbij het verblijf werd toegelaten tot 10 november 2021.

1.3. Verzoekster en haar kinderen dienden op 26 oktober 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van de (groot-)vader, die de Portugese nationaliteit heeft.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 april 2022 drie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 6 mei 2022 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.10.2021 werd ingediend door:

Naam: K.(…)

Voorna(a)m(en): B.(…)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader van Portugese nationaliteit, de genaamde S.(…), S.(…) (RR. (…)) , in toepassing van van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (…)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Attes OCMW dd. 15.12.2021: waaruit blijkt dat de referent tot op datum van attest geen leefloon en/of financiële steun heeft ontvangen

- Attesten OCMW dd. 16.12.2021: waaruit blijkt dat betrokkene en zijn vrouw (S.(…) S.(…)) tot op datum van attest geen leefloon en/of financiële steun hebben ontvangen

- Op naam van de referentiepersoon: Arbeidsovereenkomst OCMW Hasselt dd. 01.07.2020 + loonfiches september 2021 tot november 2021 + document van preventieadviseur – arbeidsarts dd. 13.07.2020

- Verzendingsbewijs van geld via RIA op 03.06.2021 van de referent naar betrokkene in Italië: 150 euro + 1 verzendingsbewijs via RIA op 13.12.2018 (moeilijk leesbaar) vermoedelijk van de referent naar de echtgenoot van betrokkene (S. S.) in Italië: 250 euro

- Verblijfskaart Italië

- In administratief dossier: aankomstverklaring in België op 12.08.2021 dd. 30.09.2021

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon

Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat overeenkomstig het rijksregister blijkt dat betrokkene en haar gezin (echtgenoot en 2 minderjarige kinderen) niet samenwonen met de referentiepersoon. Zij wonen in de (…) te Hasselt en de referent woont in de (…) te Hasselt. Het is niet noodzakelijk om gezamenlijk gevestigd te zijn maar het is wel nodig dat er sprake is van een gezinscel. Ter staving hiervan werd echter niets voorgelegd, waardoor dit niet kan vastgesteld worden.

Ten tweede dient er opgemerkt te worden dat betrokkene een verblijfsvergunning heeft van Italië. Hieruit blijkt dat zij een verblijfsrecht geniet als langdurige ingezetene waardoor zij toegang heeft tot de gehele arbeidsmarkt in Italië. Er werden geen stavingsdocumenten voorgelegd, noch met betrekking tot het inkomen, noch met betrekking tot het al dan niet hebben van een eigendom in het land van herkomst, Italië. Wat de financiële afhankelijkheid van betrokkene betreft werden er twee geldverzendingen van RIA voorgelegd in de periode van 2018 naar de echtgenoot van betrokkene en in 2021 naar betrokkene van een totaal bedrag van 400 euro. Niets sluit uit dat het geld werd overgemaakt in een andere context en betrokkene en haar echtgenoot wel degelijk in hun levensonderhoud wisten te voorzien. Te meer daar

zoals hierboven werd aangehaald, betrokkene en haar echtgenote toegang hebben tot de gehele arbeidsmarkt in Italië.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)”

Ten aanzien van verzoeksters dochter:

“(…)

In uitvoering van artikel 52 §4 5de lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwildering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26.10.2021 werd ingediend door:

Naam: K.(…)

Voorna(a)m(en): A.(…)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister :(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar grootvader van Portugese nationaliteit, de genaamde S.(...) S.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980

Aangezien de aanvragen van haar moeder de genaamde K.(...) B.(...) en haar vader, de genaamde S.(...) S.(...) ingediend op 26.10.2021 werden geweigerd door middel van een bijlage 20 wordt ook de aanvraag van betrokkene zelf geweigerd. Voor het kind werd gezamenlijk met de ouders een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Alles wijst er dus op dat het de intentie is van de ouders dat het kind zich gezamenlijk met hen in België zou vestigen. Het verblijfsrecht van de ouders is geweigerd, derhalve volgt het kind die verblijfsituatie. Bovendien hebben de ouders het recht van bewaring over het kind. De voorwaarden van art 40bis, §2, eerste lid 3° zijn niet voldaan

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40bis wordt aan betrokkene geweigerd

“(…)

Ten aanzien van verzoeksters zoon:

“(…)

In uitvoering van 52 §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26.10.2021 werd ingediend door:

Naam: S.(…)

Voorna(a)m(en): H.(…)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinsherenging aan met zijn grootvader van Portugese nationaliteit, de genaamde S.(...) S.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980
Aangezien de aanvragen van haar moeder, de genaamde K.(...) B.(...) en haar vader, de genaamde S.(...) S.(...) ingediend op 26.10.2021 werden geweigerd door middel van een bijlage 20, wordt ook de aanvraag van betrokkene zelf geweigerd. Voor het kind werd gezamenlijk met de ouders een aanvraag tot gezinsherenging ingediend. Alles wijst er dus op dat het de intentie is van de ouders dat het kind zich gezamenlijk met hen in België zou vestigen. Het verblijfsrecht van de ouders is geweigerd, derhalve volgt het kind die verblijfssituatie. Bovendien hebben de ouders het recht van bewaring over het kind en uiteraard niet de grootouder. Dat blijkt althans nergens uit het dossier. De voorwaarden van art 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan
Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40bis wordt aan betrokkene geweigerd (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering in zoverre deze werd ingediend door de moeder in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen, terwijl de vordering door beide ouders gezamenlijk moet worden ingediend. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Mevrouw (...) B.(...) stelt te handelen in eigen naam en als vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen.

Het staat niet ter betwisting dat de kinderen K.A. en S.H. minderjarig zijn en dat zij hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het WIPR stelt als volgt:

"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd". § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet".

Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686).

Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoonst dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. Er blijkt op geen enkele wijze dat verzoekster het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over de minderjarige kinderen noch waarom de vader niet samen met de moeder de kinderen kan vertegenwoordigen in de huidige procedure. De vader van de minderjarige kinderen is gekend en blijkens de gegevens van het administratief dossier, verblijft de vader samen met de moeder en de 2 minderjarige kinderen te 3500 Hasselt, (...).

Er kan dan ook worden aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van de minderjarige kinderen gezamenlijk, door de moeder én door de vader, wordt uitgeoefend. De minderjarige kinderen moeten dan ook worden vertegenwoordigd door beide ouders samen.

Evenwel, in de huidige procedure zijn de minderjarige kinderen enkel vertegenwoordigd door de moeder zodat het beroep naar oordeel van verweerder onontvankelijk is voor zover het werd ingediend door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen (RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016)."

2.2. Niet-ontvoogde minderjarigen zijn in principe onbekwaam om in eigen naam een beroep tot nietigverklaring in te stellen. Om regelmatig een dergelijk beroep in te stellen, dienen minderjarigen te worden vertegenwoordigd door hen die het ouderlijk gezag uitoefenen (zie RvS 6 november 2018, nr. 242.839). In situaties waarbij de betrokkenen niet de Belgische nationaliteit hebben, wordt krachtens artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht de uitoefening van het ouderlijk gezag *“beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*.

2.3. Aangezien de minderjarigen en hun ouders op 12 augustus 2021 gezamenlijk toekwamen op het Belgische grondgebied vanuit Italië, wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag in onderhavig geval beheerst door het Belgische recht. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Wat de vertegenwoordiging van de minderjarige betreft, heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder wordt geacht te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). In het kader van een beroep tegen een administratieve beslissing dienen de ouders in beginsel gezamenlijk op te treden, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

2.4. Ter terechtzitting werpt de aanwezige raadvrouw van verzoekster op dat zij ‘volheid van ouderlijk gezag’ heeft. In het voorliggende geval wordt evenwel geenszins aangetoond dat het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou kunnen worden uitgeoefend. De vader van de minderjarige kinderen is gekend en verblijft wellicht ook in België. Bij het indienen van de voorliggende vordering worden de minderjarige kinderen enkel vertegenwoordigd door de moeder. Zij kan niet alleen als wettelijke vertegenwoordigster optreden (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

2.5. De opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep is niet-ontvankelijk in zoverre het door verzoekster wordt ingediend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij formuleert haar grief als volgt:

“Verzoekster diende in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van een Portugees, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, m.n. als bloedverwant in neergaande lijn van een Burger van de Unie.

In het geval van verzoekster dient er te worden opgemerkt dat het dossier niet zorgvuldig is opgevolgd en dat de redenering die verweerder gebruikte op foutieve standpunten zijn gebaseerd.

Ook met elementen waar dat als er de juiste onderzoeken werden gepleegd, ze deze niet zouden hebben aangehaald.

Het betreft de documenten die zijn toegevoegd aan het dossier waaruit klaarblijkelijk valt op te merken dat verzoekers afhankelijk zijn van de referentiepersoon.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 26 oktober 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar vader, die de Portugese nationaliteit heeft, en aanvragen voor haar minderjarige kinderen in functie van diezelfde referentiepersoon. Verzoekster legde bij deze aanvraag geboortektes neer en werd gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 26/01/2022”* bewijzen voor te leggen dat zij *“ten laste (was) in het verleden”*. Verzoekster legde naderhand een attest neer van de arbeidsgeneesheer van 13 juli 2020, een artikel 60-arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon van 1 juli 2020, attesten van niet-steunverlening van het OCMW, loonstroken van september, oktober en november 2021, een verzendingsbewijs van 3 juni 2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon via 'Ria' een bedrag van 150 euro overmaakte aan verzoekster toen deze laatste in Italië verbleef en een verzendingsbewijs van 31 december 2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon via 'Ria' aan S. S. een bedrag van 250 euro overmaakte. Daarnaast legde verzoekster afschriften van de Italiaanse verblijfskaarten neer.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in de eerste bestreden beslissing dat verzoekster *“(…) ouder (is) dan 21 jaar en (…) dus (dient) aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon”*. Hierbij wordt vastgesteld dat verzoekster en haar minderjarige kinderen niet samenwonen met de referentiepersoon, hoewel dit niet noodzakelijk is. Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoekster in Italië een verblijfsrecht als langdurig ingezetene genoot, waardoor zij toegang had tot de arbeidsmarkt in Italië, maar er werd geen informatie neergelegd betreffende haar inkomen of eigendom in dit land van verblijf. Met betrekking tot de geldverzendingen ten belope van in totaal 400 euro, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat hieruit niet kan worden opgemaakt dat verzoekster en haar gezin in Italië niet bij machte waren in hun levensonderhoud te voorzien. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens besloot de gemachtigde van de staatssecretaris dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon waardoor zij niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

In hoofde van verzoeksters kinderen wordt gesteld dat zij gezinshereniging aanvragen in functie van hun grootvader, maar dat het de intentie is van de ouders dat de kinderen zich samen met hen in België zouden vestigen. Aangezien het verblijfsrecht van de ouders werd geweigerd middels een bijlage 20 en de ouders het recht van bewaring hebben over de kinderen, volgen de kinderen de verblijfssituatie van de ouders, waardoor het verblijfsrecht hen eveneens wordt geweigerd.

3.6. Verzoekster beperkt zich in haar middel tot de loutere affirmatie dat het dossier niet zorgvuldig zou zijn opgevolgd en dat uit het dossier klaarblijkelijk valt op te merken dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon. Zij verzuimt echter concreet aan te tonen welke elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht en verduidelijkt niet waaruit precies deze afhankelijkheidsband zou blijken. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door de gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen. Er werd geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN